

РЕШЕНИЕ

№ 2978

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **13461** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Х. Б. И. с ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], бл. 127 А, вх. Б, ап. 50, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6417/04.11.2019 г., издадена от М. Д. – младши автоконтрольор в 03 група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на Х. Б. И. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството й за управление на МПС №[ЕИК].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон. Посочено е също, че заповедта не е издадена от компетентен орган и не съдържа законоустановените реквизити. Твърди се от жалбоподателя, че същият не е управлявал автомобила на посочената дата и място в АУАН. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа подадената жалба и моли оспореният акт да бъде отменен. Не претендира разноски.

Ответникът - М. Д. – младши автоконтрольор в 03 група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява и не

изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура - редовно в съдебно заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 04.11.2019 г., около 0.45 часа в [населено място], в локалното платно на [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] Х. Б. И. управлявал личният си лек автомобил „Мерцедес С 500“ с рег. [рег.номер на МПС]. Същият е спрял за проверка в локалното платно до бензиностанция „Р.“ от полицейски служители на 02 РУ –СДВР във връзка с провеждане на специализирана полицейска операция. След като самоличността на жалбоподателя е установена, полицейските служители извикали за съдействие полицаи от отдел „Пътна полиция“ – СДВР, тъй като им направило впечатление, че жалбоподателят „лъхал на алкохол“. При извършена проверка за алкохол с техническо средство „Алкотест дрегер 7510“ с № ARDM 0223, била отчетена положителна проба от 0,57 промила. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 09835 за МБАЛ „Св. А.“, който е приет от Х. И., но същият не се е явил в медицинското заведение за изследване.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение № 483100/04.11.2019 г. от В. Н. - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР по данни на свидетели-очевидци за извършено нарушение по чл. 5, ал. 3 от ЗДвП. Актът за установяване на административно нарушение е връчен на лично на жалбоподателя на 04.11.2019 г. Срещу него е подадено писмено възражение от 06.11.2019г.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено Наказателно постановление № 19-4332-023645/14.11.2019 г. от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на лицето е наложена глоба от 500 лв., както и наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца“ за извършено нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Актът за установяване на административно нарушение е послужил като основание за издаването и на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6417/04.11.2019 г. от М. Д. – младши автоконтрольор в 03 група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на Х. Б. И. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството й за управление на МПС №[ЕИК], оспорена в настоящото производство.

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение № 483100/04.11.2019 г., съставен от В. Н. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР; Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи; Талон за изследване № 0009835; справка-картон на водача Х. Б. И.; Наказателно постановление № 19-4332-023645/14.11.2019 г. , писмени възражения от жалбоподателя, докладна записка до Началника на 02 РУ- СДВР, подписана от ст.полицай М.В..

Разпитан е в качеството на свидетел Б. Д. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен

интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал.1 т. 1 от ЗМВР – служители на отдел „Пътна полиция“ -СДВР. Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Възражението, че оспорената заповед е немотивирана е неоснователно. Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат фактически основания, като в конкретния случай намира за достатъчно да бъде посочен номерът на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН и регистрационния номер и марката на управлявания от жалбоподателя автомобил. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административния акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения, който в конкретния случай е издаденият АУАН.

При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че същият е в противоречие с принципа на истинност, установен с чл. 7 от АПК, както и с принципа на служебното начало, установен в чл. 9 от АПК. Актът се основа на действителни факти, установени по съответния ред, което е видно от представената административнонаказателна преписка. Административният орган е събрал и всички необходими доказателства.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. Твърдението на

жалбоподателя, че органът не е изпълнил тези свои задължения, не е подкрепено с никакви аргументи и доказателства.

Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка и актът за установяване на административно нарушение са издадени в един и същи ден, като не е спазен тридневният срок за подаване на възражение срещу съставения акт за установяване на административно нарушение. Доколкото актът за установяване на административно нарушение е основание за издаване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка, то тя следва да бъде издадена след съставянето на акта. Не е налице законово изискване за издаване за заповедта за прилагане на принудителна административна мярка след изтичане на определен срок от съставянето на АУАН, поради което не е налице и твърдяното от жалбоподателя съществено процесуално нарушение. В случая, по делото няма данни процесната заповед да е била издадена преди съставянето на актът за установяване на административно нарушение. Издаването на акта за установяване на административно нарушение и заповедта за прилагане на принудителна административна мярка в един и същи ден не нарушава правото на защита на лицето, тъй като за същото има възможност да оспори АУАН, както и да обори направените в него констатации по съответния процесуален ред при оспорване на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "б" от ЗДвП / в приложимата му редакция/, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът виновен е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движение по пътищата. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 04.11.2019 г. жалбоподателят Х. И. е управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, а именно с концентрация на алкохол в кръвта в количество 0,57 промила, установено с техническо средство „Алкотест дрегер 7510“ с № ARDM 0223. В тази посока съдът кредитира изцяло съставения АУАН и докладна записка, приложена на лист 25 от делото.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното. Жалбоподателят, не ангажира доказателства, въз основа на които би могъл да обори

констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и наличието на отчетената концентрация на алкохол в кръвта му чрез техническо средство изследване над посочените над 0,5 промила.

Твърдението на жалбоподателя, че не е управлявал МПС, поради което неправилно му е наложена принудителна административна мярка, е недоказано. Съдът счита, че не следва да кредитира дадените от свидетеля Б. А. свидетелски показания, тъй като съставеният акт за установяване на административно нарушение е официален документ, по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, поради което, съобразно разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 2 от ГПК, приложима на основание чл. 144 от АПК, неговото опровергаване със свидетелски показания е недопустимо. Отделно от това, между показанията на свидетеля А. и писмените възражения на жалбоподателя има съществено противоречие, относно мястото на което се е намирал А.. Жалбоподателят е посочил, че при извършване на проверката от органите на МВР, свидетелят също е бил в автомобила, докато пред съда, свидетелят заяви, че не е влизал в автомобила, а е стоял до него. Това съществено противоречие между твърденията на двете лица води до извода за неистинност в изложените твърдения. Този извод се подкрепя и от посочените факти и обстоятелства в докладната записка, изготвена до началника на ОЗ РУ- СДВР.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Б. И. с ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], бл. 127 А, вх. Б, ап. 50, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6417/04.11.2019 г., издадена от М. Д. – младши автоконтрольор в 03 група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на Х. Б. И. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДВП е отнето свидетелството ѝ за управление на МПС №[ЕИК].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: